

Arrest

nr. 314 958 van 17 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 DWORP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 31 juli 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld.

Uit de door verzoekende partij neergelegde documenten en haar verklaringen blijkt dat zij in Cyprus rond september 2021 de subsidiaire beschermingsstatus ontvangen heeft (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 3 en NPO, p. 6). Dit wordt door haar niet betwist.

Uit het “Country Report Cyprus” van AIDA van 9 mei 2024 blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen onderdanen van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 160-161), onderwijs (p. 162), sociale bijstand (p. 163) en gezondheidszorg (p. 165). Er zijn enkele beperkingen op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden, zij hebben namelijk enkel het recht om te verblijven in de gebieden die onder de controle van de Republiek Cyprus vallen waardoor zij niet het recht hebben om te verblijven in de gebieden in het Noorden van het eiland (p. 158). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Cyprus. Uit haar verklaringen blijkt dat zij, hoewel zij

ook in het zwart gewerkt heeft, erin slaagde om als tegellegger een officieel werkcontract te bemachtigen en dat zij in Cyprus toegang had tot de gezondheidszorg (NPO, p. 7). Zij verklaarde in een onbewoonbaar huis geleefd te hebben met haar neven, maar uit haar verklaringen blijkt ook dat zij eerder beperkte stappen heeft gezet om haar rechten in Cyprus te doen gelden. Zij heeft geen contact opgenomen met organisaties die haar eventueel konden helpen of begeleiden bij haar zoektocht naar betere huisvesting. Zij stelt enkel veel navraag gedaan te hebben naar organisaties die haar zouden kunnen helpen met de procedure tot gezinshereniging, maar stelt dat mensen zeiden dat het geen nut had (NPO, p. 7). Zij toont met bovenstaande niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Waar zij in het verzoekschrift bovendien verwijst naar een uithuiszetting (zij verbleef een week bij haar neef langs vaderszijde) waardoor zij dakloos werd, dient opgemerkt te worden dat deze feiten zich voorgedaan hebben vooraleer aan verzoekende partij internationale bescherming verleend werd. Deze feiten situeren zich op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Verder haalt verzoekende partij nog aan dat er in Cyprus sprake is van racisme en discriminatie tegenover begunstigten van internationale bescherming en dat hiervoor geen bescherming zou zijn. Zij maakt echter geen melding van concrete, soortgelijke incidenten die haar persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat zij zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten (NPO, p. 6-8). Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer. Dit volstaat aldus niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van haar grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen.

Verzoekende partij toont niet aan dat haar levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Cyprus de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

5. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat haar VIB ten onrechte werd afgewezen omwille van haar erkenning in Cyprus wat blijkt uit haar verklaringen inzake de aldaar meegemaakte materiële deprivatie, toestand waarin ze opnieuw dreigt terecht te komen, want haar netwerk is er nog kleiner geworden. Ze heeft er nog minder houvast. In Cyprus was ze dakloos, leefde ze in een problematische toestand mede gezien het hoge aantal asielzoekers aldaar. Haar problematische toegang tot rechten zoals huisvesting en gezondheidszorgen werd onvoldoende onderzocht. Volgens rechtspraak van de Raad kan haar niet verweten worden in dergelijke context onvoldoende inspanningen ter integratie te hebben geleverd.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking. Immers beperkt de verzoekende partij zich met voormelde argumentatie ter terechtzitting slechts tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al voorheen aangebrachte argumenten, waarop reeds uitgebreid werd ingegaan en waaromtrent het volgende wordt vastgesteld in de beschikking van 10 juli 2024. In de beschikking wordt duidelijk uiteengezet dat op basis van de bijgebrachte landeninformatie niet kan besloten worden dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat de verzoekende partij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. In de beschikking wordt ook verder ingegaan op haar individuele situatie.

In de beschikking wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het voor haar dermate moeilijk was om zich staande te houden in Cyprus en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat ze niet aantoonde dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. Zo blijkt uit haar verklaringen dat ze toegang had tot werk. De verzoekende partij was er tewerkgesteld als tegellegger op basis van een officieel werkcontract (NPO, p.7). Voorts had de verzoekende partij er ook toegang en gezondheidszorg; Toen zij een arbeidsongeval had en dat ze slechts beperkte stappen heeft gezet om haar rechten te doen gelden in Cyprus. Ze heeft immers geen contact opgenomen met organisaties die haar zouden kunnen helpen bij haar zoektocht naar betere huisvesting maar enkel met organisaties die haar zouden moeten helpen met de procedure tot gezinshereniging. Uit haar verklaringen kan dan ook niet blijken dat ze in Cyprus in een situatie van ernstige materiële deprivatie is terechtgekomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze de rechten die verbonden zijn aan haar status in Cyprus niet zou kunnen afdwingen en werk, huisvesting en toegang tot gezondheidszorg te bekomen bij haar eventuele terugkeer naar Cyprus. Ze maakt eveneens niet aannemelijk dat ze dit niet zou kunnen los van het feit dat haar netwerk kleiner is geworden. In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat ze op geen enkel moment aantoonde dat haar netwerk in Cyprus effectief kleiner is geworden of in welk opzicht ze hierdoor niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Waar ze verder stelt dat ze in Cyprus dakloos was, blijkt uit haar verklaringen en werd dit tevens besproken in de beschikking dat ze eerder beperkte stappen heeft gezet om huisvesting te bekomen in Cyprus. De verzoekende partij reikt aldus geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in Cyprus alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Cyprus verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft de verzoekende partij aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus, dat de bescherming die haar in Cyprus verleend werd, ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Cyprus in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Cyprus reeds werd toegekend. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op haar beschermingsstatus in Cyprus en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Haar voormelde beknopte uiteenzetting ter terechtzitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die zij al eerder aanhaalde en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de (hogere geciteerde) beschikking van 10 juli 2024.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 juli 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS